

Insolvence a náhrada škody

Zproští-li se insolvenční navrhovatel odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu způsobenou dlužníkovi zamítnutím insolvenčního návrhu (mimo jiné) i tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut proto, že dlužník po jeho podání splnil závazky, které osvědčovaly jeho úpadek (srov. ustanovení § 147 odst. 2 insolvenčního zákona), musí ke stejnému důsledku vést i stav, kdy insolvenční soud zamítne insolvenční návrh z důvodu, že dlužník „je schopen“ tyto závazky splnit vzhledem k předpokládaným příjmům, kterých se mu má dostat v nejbližší době budoucí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 5745/2015, ze dne 5.10.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně LACMAN s. r. o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. Z.K., advokátkou, se sídlem v B., proti žalované České spořitelně, a. s., se sídlem v P., zastoupené JUDr. D.D., advokátem, se sídlem v B., o peněžité plnění, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 8 C 218/2012, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. března 2015, č. j. 17 Co 482/2014-125, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Žalobou došlou Obvodnímu soudu pro Prahu 4 dne 17. srpna 2012 se žalobkyně (LACMAN s. r. o.) domáhala vůči žalované (České spořitelně, a. s.) náhrady škody, kterou jí měla žalovaná způsobit bezdůvodně podaným insolvenčním návrhem a která spočívala v nákladech za insolvenční řízení ve výši 209.060,- Kč (9.060,- Kč za právní zastoupení a 200.000,- Kč za náklady spojené se zvýšenou činností statutárního orgánu/prokuristy), z ušlého úroku z pojistného plnění, které nemohlo být v důsledku insolvenčního řízení žalobkyni vyplaceno (ve výši 120.108,83 Kč), z příslušenství pohledávek, které nebylo možno za trvání insolvenčního řízení hradit ve výši 485.195,76 Kč (z toho příslušenství pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení ve výši 263.650,09 Kč a příslušenství pohledávek nepřihlášených do insolvenčního řízení ve výši 221.545,67 Kč), z nákladů exekučních řízení vzniklých v důsledku nemožnosti hradit za trvání insolvenčního řízení splatné pohledávky ve výši 1.200.000,- Kč a z újmy vzniklé na dobrém jménu žalobkyně ve výši 2.603.250,- Kč).

Žalovaná se žalobou nesouhlasila, majíc za to, že insolvenční návrh podala v souladu s ustanovením § 3 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona); potud poukázala na důvody usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „insolvenční soud“) ze dne 18. května 2012, č. j. KSHK 45 INS 23077/2011-A-54, jímž byl zamítnut insolvenční návrh žalované.

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 3. září 2014, č. j. 8 C 218/2012-99, žalobu zamítl. Soud prvního stupně - vycházející z ustanovení § 147 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona a z ustanovení § 415 a § 420 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) - s odkazem na zjištěný skutkový stav uzavřel, že žalobkyně přes poučení podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), „neposkytla dostatek skutkových tvrzení k uplatněnému nároku, tj. netvrdila a neprokázala splnění zákonných předpokladů pro vznik škody, zejména pak jakou konkrétní povinnost žalovaná porušila“. Současně doplnil, že užití ustanovení § 415 obč. zák. „přichází v úvahu jen tehdy, není-li konkrétní právní úprava vztahující se na jednání, jehož protiprávnost se posuzuje“.

Městský soud v Praze k odvolání žalobkyně rozsudkem ze dne 26. března 2015, č. j. 17 Co 482/2014-125, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Odvolací soud - vycházejí z judikatury Nejvyššího soudu (z rozsudku ze dne 30. června 2014, sp. zn. 29 Cdo 4150/2013 a z usnesení ze dne 12. července 2012, sen. zn. 29 NSČR 15/2010, uveřejněného pod číslem 10/2013 Sbírky soudního rozhodnutí a stanovisek - dále jen „R 10/2013“) - shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že „v případě, kdy byl insolvenční návrh zamítnut, posuzuje se odpovědnost za škodu podle ustanovení občanského zákoníku o obecné občanskoprávní odpovědnosti založené na presumpci zavinění“. V případě, že věřitel (zde žalovaná) prokáže, že v době zamítnutí insolvenčního návrhu existovala jeho splatná pohledávka proti dlužníku (zde žalobkyni), zproští se odpovědnosti za škodu podle ustanovení § 147 odst. 2 insolvenčního zákona. „V projednávané věci nebyl insolvenční návrh zamítnut proto, že byl podán neoprávněně, tedy že by žalovaná jako věřitelka existenci své pohledávky neprokázala, ale proto, že žalobkyně po zahájení insolvenčního řízení vyvrátila domněnku své platební neschopnosti, a to i přes to, že své splatné závazky nejen vůči žalované dlouhodobě nehradila. Žalovaná coby insolvenční navrhovatelka prokázala své splatné pohledávky za žalobkyni jako dlužnicí, která jejich existenci ani nesporeovala“; podáním insolvenčního návrhu žalovaná neporušila žádnou svou právní povinnost (ani obecnou prevenční povinnost podle ustanovení § 415 obč. zák.). Naopak postupovala s péčí řádného hospodáře, když žalobkyně prokazatelně dlouhodobě nesplácela své závazky vůči více věřitelům a zákonné předpoklady pro podání insolvenčního návrhu tak byly splněny. Skutečnost, že ze strany žalované nešlo o šikanózní (insolvenční) návrh, ostatně plyne z usnesení insolvenčního soudu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., majíc za to, že dovolacím soudem dosud nebyla vyřešena otázka, „zda v případě, kdy dojde k zamítnutí insolvenčního návrhu z toho důvodu, že je možné domoci se své pohledávky prostřednictvím exekučního řízení, je (insolvenční) navrhovatel odpovědný za škodu vzniklou dlužníkovi takto zahájeným insolvenčním řízením“.

Dovolatelka akcentuje, že insolvenční návrh žalované insolvenční soud zamítl nikoli proto, že by žalobkyně po jeho podání splnila závazky, které osvědčovaly její úpadek, nebo proto, že se s věřiteli dohodla na jiném způsobu plnění těchto závazků, nebo z důvodu uvedeného v ustanovení § 143 odst. 3 insolvenčního zákona. Podmínky pro vznik odpovědnosti žalované za škodu ve smyslu ustanovení § 147 insolvenčního zákona tak byly splněny. Žalovaná přitom „podala insolvenční návrh za situace, kdy si mohla, respektive minimálně měla být vědoma skutečnosti, že její insolvenční návrh nemůže uspět, když vzhledem k majetkovým poměrům žalobkyně bylo zřejmé, že pohledávku lze vymoci výkonem rozhodnutí respektive exekucí“.

Dále zdůrazňuje, že ke vzniku nároku na náhradu škody „došlo přímo dle dikce ustanovení § 147 insolvenčního zákona“; navíc žalovaná porušila minimálně obecnou prevenční povinnost podle ustanovení § 415 obč. zák., když „si nepočínala natolik obezřetně, aby svým jednáním nezpůsobila škodu jinému subjektu (žalobkyni)“ a „přes možnost vymožení své pohledávky v rámci exekučního řízení podala návrh na zahájení insolvenčního řízení“.

„Podání insolvenčního návrhu pak významným způsobem zasáhlo do podnikání žalobkyně (v podstatě jej zcela ochromilo), neboť mělo za následek znemožnění výplaty pojistného plnění, které bylo v daném okamžiku jedinou nadějí na znovuoživení činnosti společnosti žalobkyně a další její chod, když toto bylo výrazně ovlivněno požárem objektu žalobkyně, který propukl v noci z 6. na 7. března 2001“.

Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2013) se podává z bodu 2., části první, článku II. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání žalobkyně je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to k řešení otázky dovoláním otevřené, týkající se výkladu ustanovení § 147 insolvenčního zákona, dosud v daných souvislostech dovolacím soudem beze zbytku nezodpovězené.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 147 insolvenčního zákona (ve znění účinném do 31. října 2012), jestliže řízení o insolvenčním návrhu věřitele bylo zastaveno nebo insolvenční návrh byl odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele, má dlužník nebo jiný dlužníkův věřitel proti insolvenčnímu navrhovateli právo na náhradu škody nebo jiné újmy, která mu vznikla zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu. Jde-li o odpovědnost vůči dlužníku, má se v pochybnostech za to, že insolvenční navrhovatel zastavením insolvenčního řízení nebo odmítnutím insolvenčního návrhu zavinil (odstavec 1). Právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 má dlužník nebo jiný dlužníkův věřitel také tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut; to neplatí, jestliže insolvenční návrh byl zamítnut proto, že dlužník po jeho podání splnil závazky, které osvědčovaly jeho úpadek, nebo proto, že se s věřiteli dohodl na jiném způsobu plnění těchto závazků, anebo z důvodu uvedeného v § 143 odst. 3 (odstavec 2). Žalobu podle odstavců 1 až 3 musí dlužník podat nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu, a jiný dlužníkův věřitel nejpozději do 3 měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku; o žalobě však nelze rozhodnout před právní mocí tohoto rozhodnutí. Nejde o incidenční spor (odstavec 4).

Podle ustanovení § 143 insolvenčního zákona (v témže znění) insolvenční soud insolvenční návrh zamítne, nejsou-li splněny zákonem stanovené předpoklady pro vydání rozhodnutí o úpadku (odstavec 1). Insolvenční návrh podaný věřitelem insolvenční soud zamítne, jestliže nebylo osvědčeno, že insolvenční navrhovatel a alespoň jedna další osoba má proti dlužníku splatnou pohledávku. Za další osobu se nepovažuje osoba, na kterou byla převedena některá z pohledávek insolvenčního navrhovatele proti dlužníku nebo její část v době 6 měsíců před podáním insolvenčního návrhu nebo po zahájení insolvenčního řízení (odstavec 2). Není-li dlužník v úpadku pro předložení, zamítne insolvenční soud insolvenční návrh podaný věřitelem i tehdy, osvědčí-li dlužník jednajícím v dobré víře, že jeho platební neschopnost vznikla v důsledku protiprávního jednání třetí osoby a že se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat, že ji odvrátí v době do 3 měsíců po splatnosti jeho peněžitých závazků (odstavec 3).

Nejvyšší soud v první řadě předdesílá, že jeho judikatura je ustálena na závěrech, podle nichž:

1) Ustanovení § 147 odst. 1 insolvenčního zákona koncipuje odpovědnost věřitele (insolvenčního navrhovatele) za škodu nebo jinou újmu vzniklou zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu pro případ, že řízení o insolvenčním návrhu bylo zastaveno nebo insolvenční návrh byl odmítnut jeho „vinou“. Týmž předpoklad „viny“ věřitele (insolvenčního navrhovatele) plyne z ustanovení § 147 odst. 2 insolvenčního zákona při zamítnutí insolvenčního návrhu (prostřednictvím odkazu na odstavec 1). V případech uvedených v § 147 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona jde [i bez výslovného zdůraznění „viny“ věřitele (insolvenčního navrhovatele) v § 147 odst. 1 insolvenčního zákona] o obecnou občanskoprávní odpovědnost za škodu založenou na presumpci zavinění (srov. § 420 odst. 1 obč. zák.). Srov. usnesení ze dne 29. dubna 2010, sen. zn. 29

NSČR 30/2009 uveřejněné pod číslem 14/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a R 10/2013.

2) Dlužník vyvrátí domněnku své platební neschopnosti ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, jakmile v insolvenčním řízení osvědčí nebo prokáže schopnost uhradit všechny splatné závazky těch věřitelů, jež má insolvenční soud pro účely rozhodnutí o věřitelském insolvenčním návrhu za osvědčené. Věřitel, jenž svou pohledávku vůči dlužníku může vzhledem k majetkovým poměrům dlužníka bez obtíží vydobýt výkonem rozhodnutí (exekucí), nemůže uspět s insolvenčním návrhem. Insolvenční řízení není dalším (vedle vykonávacího či exekučního řízení) řízením určeným primárně k prosazení individuálního nároku věřitele nebo věřitelů dlužníka, nýbrž [v intencích ustanovení § 1 písm. a) insolvenčního zákona] slouží k řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů. Při zkoumání schopnosti dlužníka hradit pohledávky věřitelů osvědčené při rozhodování o úpadku dlužníka není podstatné, zda věřitelé mohou ohledně těchto pohledávek ihned přistoupit k výkonu rozhodnutí či exekuci (zda již mají exekuční titul), ale to, zda by je mohli bez obtíží vymoci z dlužníkovy majetku výkonem rozhodnutí (exekucí), kdyby exekuční titul měli (viz usnesení ze dne 1. března 2012, sen. zn. 29 NSČR 38/2010 a ze dne 12. prosince 2013, sen. zn. 29 NSČR 113/2013, uveřejněná pod čísly 83/2012 a 45/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

3) Není-li dlužník schopen využít pohledávky, které má za svými dlužníky k úhradě svých závazků, nepřihlíží se při úvaze o tom, zda dlužník je ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona v úpadku ve formě platební neschopnosti, ani k výši těchto pohledávek. Takto formulovaný závěr má zjevně obecnou platnost i ve vazbě na jiný majetek dlužníka, jenž by měl či mohl být použit k uhrazení pohledávek dlužníkových věřitelů.

K tomu srov. usnesení ze dne 2. prosince 2010, sen. zn. 29 NSČR 10/2009, uveřejněné pod číslem 80/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i usnesení ze dne 27. října 2011, sen. zn. 29 NSČR 36/2009, k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil i v usnesení ze dne 30. listopadu 2011, sen. zn. 29 NSČR 23/2011, uveřejněném pod číslem 43/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

4) Dlužník nebo jiný dlužníkův věřitel má ve smyslu ustanovení § 147 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona právo na náhradu škody nebo jiné újmy, která mu vznikla zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu také vůči insolvenčnímu navrhovateli, jehož insolvenční návrh zamítl insolvenční soud jen proto, že nedoložil svou splatnou pohledávku proti dlužníku (§ 105 insolvenčního zákona). Insolvenční navrhovatel, jehož odpovědnost za škodu nebo jinou újmu vzniklou zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu je dovozována jen proto, že coby důvod zamítnutí insolvenčního návrhu v insolvenčním řízení vyšlo najevo, že sporné skutečnosti týkající se jeho pohledávky nebude možno osvědčit pouze listinami a provedením věcné (okruhem sporných skutečností) opodstatněných důkazů, by insolvenční soud nahrazoval sporné řízení o pohledávce, se této odpovědnosti zproští, jestliže prokáže, že v době zamítnutí insolvenčního návrhu jeho splatná pohledávka proti dlužníku po právu existovala (viz opět R 10/2013).

5) Prokáže-li se v nalézacím řízení, že věřitel (insolvenční navrhovatel) měl vůči (insolvenčnímu) dlužníku pohledávku po lhůtě splatnosti v době zahájení insolvenčního řízení i v době, kdy byl insolvenční návrh zamítnut pro nedoložení této pohledávky insolvenčním navrhovatelem, pak se tím staví najisto, že to byl právě (insolvenční) dlužník, který nesplnil povinnost splnit dluh (pohledávku uhradit řádně a včas) a jehož obrana v insolvenčním řízení (že insolvenční navrhovatel vůči němu nemá pohledávku po lhůtě splatnosti) tím byla vyvrácena. Srov. usnesení ze dne 24. června 2015, sp. zn. 29 Cdo 1962/2013, uveřejněné pod číslem 22/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

6) Ratio legis úpravy obsažené v insolvenčním zákoně tkví právě v tom, že je-li dlužník v úpadku, nemá pro věřitele, kteří dosud nemají vykonatelnou pohledávku, valného smyslu opatřovat si exekuční titul, jenž nepovede k plnému uspokojení jejich pohledávky. Úsudek, že ke zjištění dlužníkovy úpadku ve formě platební neschopnosti plně postačuje doložená existence 2 věřitelů s pohledávkami po lhůtě splatnosti, jejichž úhrady není dlužník schopen, plyne z dikce § 3 insolvenčního zákona i z ustálené judikatury Nejvyššího soudu k tomuto ustanovení. Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. května 2010, sen. zn. 29 NSČR 22/2009, uveřejněné pod číslem 26/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení ze dne 21. prosince 2011, sen. zn. 29 NSČR 14/2011, uveřejněné pod číslem 44/2012 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2012, sen. zn. 29 NSČR 52/2011, uveřejněné ve zvláštním čísle časopisu Soudní judikatura I., ročník 2012 (Judikatura konkursní a insolvenční), pod číslem 23.

Pro rozhodnutí projednávané věci je dále podstatný průběh insolvenčního řízení, podle něhož:

a) Žalovaná podala u insolvenčního soudu dne 12. prosince 2011 návrh na zahájení insolvenčního řízení proti dlužnici (žalobkyni) s tím, že má vůči dlužnici pohledávky ze (dvou) smluv o úvěru ze dne 14. května 2008, a to v částkách 1.533.804,48 Kč (dluh není splácen od 1. ledna 2010) a 267.823,94 Kč (dluh po splatnosti více jak 18 měsíců). Současně označila další věřitele s vykonatelnými pohledávkami vůči dlužnici, ohledně kterých jsou vedena exekuční řízení - AUTO Šrámek, s. r. o. (pohledávky 9.244,- Kč s příslušenstvím a 8.107,- Kč s příslušenstvím), Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR (pohledávka ve výši 308.128,- Kč s příslušenstvím), Komerční banka, a. s. (pohledávka ve výši 162.450,10 Kč s příslušenstvím), Citibank Europe plc, organizační složka (pohledávka ve výši 173.530,- Kč s příslušenstvím), SVOSTR s. r. o. (pohledávka ve výši 266.929,- Kč s příslušenstvím), Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky (pohledávka ve výši 17.940,- Kč), Daniel Schrauben GmbH (pohledávka ve výši 1.664.570,- Kč), SPOJmat Hýskov s. r. o. (pohledávka ve výši 27.007,20 Kč). Dále uvedla věřitele dlužnice, kterými jsou Okresní správa sociálního zabezpečení Havlíčkův Brod s pohledávkami (zajištěnými zástavním právem) ve výši 789.975,- Kč s příslušenstvím, 815.035,- Kč s příslušenstvím a 172.872,- Kč s příslušenstvím a Finanční úřad v Chotěboři s pohledávkou (zajištěnou zástavním právem) ve výši 2.808.000,50 Kč s příslušenstvím. Dlužnice tak má více věřitelů a peněžité závazky po dobu delší třiceti dnů po lhůtě splatnosti a tyto závazky není schopna plnit po dobu delší tří měsíců po splatnosti; část pohledávek je vymáhána v exekucích již od roku 2009.

b) Podle protokolu o jednání insolvenčního soudu ze dne 10. dubna 2012 dlužnice požadovala, aby insolvenční soud insolvenční návrh zamítl, jelikož se (dlužnice) „domáhá zaplacení odškodnění po Kooperativa pojišťovně; mělo by se jednat o zaplacení kolem 10 miliónů Kč a z toho by uhradila své dluhy“. Současně sdělila, že „neví, kdy se tak stane“.

c) Usnesením ze dne 18. května 2012, č. j. KSHK 45 INS 23077/2011-A-54, insolvenční soud zamítl insolvenční návrh žalované, přičemž uzavřel, že v insolvenčním řízení byly prokázány pohledávky po splatnosti v celkové výši 6.259.050,17 Kč, které je dlužnice schopna uhradit z výtěžku zpeněžení svého majetku a z výplaty pojistného plnění. Současně akcentoval, že dlužnice do podání (insolvenčního) návrhu závazky žalované nehradila a nehradila je ani věřitelům, kteří své závazky v průběhu insolvenčního řízení osvědčili; proto „odmítl tvrzení dlužnice o šikanózním návrhu“ a dlužnici upozornil na její povinnost podat insolvenční návrh za podmínek určených v ustanovení § 98 insolvenčního zákona a na její odpovědnost za nesplnění této povinnosti podle ustanovení § 99 insolvenčního zákona v případě, že své splatné závazky nebude plnit.

Vzhledem k výše popsanému průběhu insolvenčního řízení je zcela zjevné, že žalovaná (insolvenční navrhovatelka) osvědčila aktivní věcnou legitimaci k podání insolvenčního návrhu (existenci

pohledávky za dlužníci po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti) a mnohost věřitelů (s peněžitými pohledávkami po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti). Insolvenční soud přitom zamítl insolvenční návrh žalované nikoli z důvodu, že žalovaná mohla dosáhnout uspokojení svých pohledávek v exekučním řízení, nýbrž proto, že vyhodnotil schopnost dlužnice uhradit pohledávky věřitelů (z případného výtěžku zpeněžení jejího majetku) i s přihlédnutím k (očekávanému) budoucímu příjmu dlužnice z titulu pojistného plnění, o němž sama dlužnice prohlásila, že neví, kdy jí bude vyplaceno.

Zproští-li se insolvenční navrhovatel odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu způsobenou dlužnicí zamítnutím insolvenčního návrhu (mimo jiné) i tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut proto, že dlužnice po jeho podání splnila závazky, které osvědčovaly její úpadek (srov. ustanovení § 147 odst. 2 insolvenčního zákona), musí ke stejnému důsledku vést i stav, kdy insolvenční soud zamítne insolvenční návrh z důvodu, že dlužnice „je schopna“ tyto závazky splnit vzhledem k předpokládaným příjmům, kterých se jí má dostat v nejisté době budoucí.

Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné a z obsahu spisu neplynou ani jiné vady řízení, k jejichž existenci dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovolání zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)